

1. Rozečtenou knížku třímám,
jako by to byl ochrannej štít,
všechný vostrý slova pěkně vodráží,
já se můžu mezi řádky skrýt,
na křídovém papíru najdu jen tak z plezíru
větu, která hlasem zvonů chtěla znít.
2. Potom pěkně do poslední čárky
opíšu ji aspoň tisíckrát,
počítám, že stejně těžko vystačím,
jak se budou lidi o ni prát,
nakonec ji jen tak z lehu pustím rovnou do oběhu,
větu, která hlasem zvonů chtěla znít.

R: Až se ušmudlaná pěkně sama vrátí k nám,
nejprve ji pošlu umejt a pak obojek jí dám.

3. Uvařím jí nejdřív silnou kávu
a pak bude nejspíš zralá spát,
až se vzbudí, tak jí možná vysvětlím,
že si se slovíčky nesmí hrát,
u okna jí nenápadně zašeptám, že není na dně,
věta, která hlasem zvonů chtěla znít.
4. Pochopí, že měla prostě smůlu,
za chvíličku zkrotne, to já znám,
jenom doufám, že mi aspoň uvěří,
že ji ani za nic neprodám,
až přebolí ten pád z výšky, zaženu ji zpět do knížky,
větu, která hlasem zvonů chtěla znít,
větu, která hlasem zvonů chtěla znít.